

SCÉNÁŘ

VYPRAVĚČ: 0:23

Plzeňská rodačka Bohumila Šmolíková se narodila 19. 10. 1934. Její nejmilejší vzpomínka z dětství je na Vánoce, kdy dostala krásné dárky. Nejvíce pro ni však znamenalo, že byla rodina spolu. Její tatínek byl voják a vedl v Plzni skupinu Obrana národa, která bojkotovala odvoz zbraní Němcům. Rodina o tom nevěděla.

PAMĚTNÍK: 3:20 - 4:15

(celk. 0:55) - moc

“...Já vůbec ne, protože mi bylo vlastně šest let, když se to stalo už potom, takže jsem pak chodila do první třídy a jenom si pamatuju, jak zazvonil ráno v sedm hodin zvonek a přišli nahoru dva páni, kožený kabáty, klobouky, a že potřebujou mluvit s tatínkem a jestli nemá nějaký zbraně nebo něco. Prohledali byt, obrátili to všechno vzhůru nohama, nenašli nic, jenom šavli, která se tenkrát nosila k vojenské uniformě. No a tak tatínek se s námi rozloučil a to bylo naposled co jsme ho viděli. Maminka tenkrát prosila aby ho neodváděli no to člověk vůbec nevěděl, co nás čeká.“

VYPRAVĚČ: 0:18

Do jejího dětství se samozřejmě promítla druhá světová válka, vzpomíná na nálety a jak se před nimi běhali schovávat do krytů a oblečení museli mít složené tak, aby se dokázali obléct i po tmě. Jí ani mamince se sestrou se nic nestalo, ale hrůza těchto událostí je neminula.

PAMĚTNÍK: 7:52 - 8:04, 8:07 - 8:24)

(celk. 0:29)

“Tak taky jsem se dozvěděla, že tam, kde spadla bomba přímo na dům, že našli u nás na zahradě ruku se snubním prstýnkem. Spolužačka mi taky zahynula, pod námi tam dál. Běžela ze školy, všichni už byli ve sklepu a ona sebíhala schody a dostali zásah. A všichni se zachránili jenom vona na těch schodech zemřela.”

VYPRAVĚČ: 0:12:30

Před koncem války odjela na strýcův statek, kde pomáhala, a tam také zažila osvobození, přijeli nejdříve američtí a následně českoslovenští vojáci.. Byla to pro ni velká radost.

PAMĚTNÍK: 11:42 - 11:46, 12:02 - 12:18

(celk. 0:20)

“Přijeli Američani a 20 jich u strejčka bylo ubytovanejch. Takže ti chlupci tam byli, bylo to s nima děsně fajm, člověk jim vůbec jako nerozuměl, ale dostávali jsme od nich čokoládu, žvejkačku, čokoládu člověk viděl po letech žejo, protože to ani na to nebylo.”

VYPRAVĚČ: 0:16

Velice důležitou osobou v životě paní Bohumily byl její manžel. V roce 1954 se vzali a měli spolu dvě dcery. Seznámili se na Medickém plese v Plzeňské besedě. Oslovil jí tam pohledný muž, tehdy pouze známý její sestřence..

PAMĚTNÍK: 1:16:31 - 1:16:40, 1:16:45 - 1:16:58, 1:17:13 - 1:17:16, 1:17:20 - 1:17:40, 1:17:45 - 1:17:54

(celk. 0:54)

*“ a já bych rád, můžu vás poprosit, zatancujete si se mnou? A já jsem povídala nojo, tak ano. no tak jsme tancovali, tancovali a když bylo půl druhý tak jsem říkala: Já se budu omlouvat, protože já jsem tady ještě s kamarádkama a já už musím domů a on říkal 'ježiš nechodte, já vás doprovodím. Přemlouval, přemlouval, no mně se líbil moc, a on mi skutečně až sem doprovodil a domluvili jsme se na druhej den ve čtyři hodiny, v tu dobu už budeme vyspaný, no takže ano, dali jsme si rande, on mi vzal do takový kavárničky, tam byli ještě jeho dva kamarádi. Pak jsme se ještě viděli dvakrát, no a potom už jsme se viděli skoro každěj den. **To byla láska jak hrom.** “*

VYPRAVĚČ: 0:23:30

S manželem roku 1968 navštívili Plötzensee v Berlíně - místo, kde popravili jejího tatínka. Chtěli si odtud alespoň symbolicky odvézt trochu hlíny na hřbitov. Průvodce jim ale vysvětlil, že zde nikdo pohřben není, a popsal jim způsob, jakým se zde nacisté zbavovali vězňů.

PAMĚTNÍK: 10:52 - 11:09, 11:20 - 11:25, 11:28 - 11:34

(celk. 0:28)

“...kus dál byla veliká pec s komínem a tam všechny ty vězně popravený dávali a protože se popravovalo od sedmi ráno do sedmi večer, tak všechen ten popel házeli do té řeky Sprévy. Ale byl to strašnej zážitek, opravdu. A tam si člověk teprve uvědomí, co to muselo bejt strašnýho a co ta maminka musela za tu válku prožít.”

VYPRAVĚČ: 0:17

Její snem bylo stát se vychovatelkou a to se jí i splnilo. V roce 1989 ? odešla do důchodu ona i její manžel. Ten ale rok nato zemřel. Jeho ztrátu nesla velmi těžce a proto se vrátila k práci. Za jednu z nejdůležitějších věcí v životě pořád považuje najít si práci, která jí opravdu baví, aby ji mohla dělat naplno a s radostí.